

ACTE DE GRADUACIÓ PROMOCIÓ 2009

Albert Abulí, Josh Abrams, Agnes Ademà, Carol Adams, Enric Adell, Víctor Altés, Ester Antón, Lluç Baños, Carla Baquedano, Elisabet Bassa, Laura Beas, Nerea Borrell, Nuria Cabrera, Lidia Calabuig, Chus Camino, Alejandra Casal, Sergi Cerdan, Mònica Clotet, Nuria Coll, Gemma Coloma, Celia Conde, Amy Nicole Cortina, Alfonso Cuesta, Olga De La Iglesia, Francesc De Riba, Fer Díaz, Carolina E. Díaz, Andrea Durall, Sophia Eham, Juan Estévez, Elisabet Font, Eva Garcia, Victòria Gil, Natàlia Giné, Núria Gómez, Susana González, Lucía González De Riancho, Anna Grau, Santi Grau, Cristina Guardiola, Maria Hernandez, César Isern, Marta Jañez, Aline Lenaerts, Emma Llorca, Mar Lluch, Ana López, Mariona Mallol, Eduard Marcobal, Núria Martínez, Mar Mestres, Lorena Miguel, Nicolás Miguel, Joan Molins, Mireia Montañá, Laia Navarro, Roc Navarro, Clara Niubò, Àurea Nogués, Maria Odena, Miren Oller, Marina Palmés, Albert Pereta, Mirella Perez, Raimond Pinto, Natalia Priwin, Laia Puigdollers, Lara Pujol, Neus Quer, Núria Rivera, MaRta Roca, Anna Rodríguez, Catalina Rosas, Rafael Roses, Ma. José Rubio, Núria Saban, Oriol Sallés, Viviana Salvà, Xavier Sardeny, David Schurjin, Sergi Serra, Núria Soriano, Jon Ander Soto, Gonçalo Sousa Pinto, Beatriz Terreu, Mireia Urriza, Leticia Vázquez

Acte de Graduació de la promoció 2009 del Graduat Superior en Disseny per la Universitat Autònoma de Barcelona.

L'acte va tenir lloc el dijous 17 de desembre de 2009 a les 20.00 hores a l'Aula Magna de l'edifici UAB - Casa de la Convalescència.

L'acte va comptar amb el discurs de graduació, "El món ens està esperant", a càrrec d'Enric Jardí, dissenyador gràfic i el Discurs de graduació, intervenció de Gonçalo Sousa Pinto, graduat de la promoció 2008-09, que reproduïm a continuació:

"Sr. Vicerector, Sr. Enric Jardí, Oriol, Octavi, Tània i Anna, estimats professors i col·laboradors d'Eina, companys i companyes i respectives famílies i amics.

Gràcies per la oportunitat i l'honor de poder parlar-vos en representació del conjunt de estudiants que es graduen avui. Avui celebrem la graduació de la nostra promoció en aquest acte que marca simbòlicament el final d'una etapa i el començament d'una altra. O no. És cert que canviaran les nostres rutines, que canviaran els destinataris del nostre treball, que canviarà la forma com ens miren i les expectatives

que la gent té de nosaltres, però ¿hi haurà realment un abans i un després d'allò que celebrem avui? Hem estat 4 anys (i alguns de nosaltres una mica més...) aprenent a ser dissenyadors, i seguirem aprenent-lo cada dia. Hem estat 4 anys treballant i projectant noves solucions de disseny, i ho seguirem fent cada dia. Sortint d'una escola on s'aprèn fent, res d'això té per què canviar. En realitat, el que avui celebrem és el canvi d'actitud que comporta deixar Eina, és a dir, el punt afegit de realisme, responsabilitat i autonomia que podrem posar en allò que fem.

Parlar de realisme, responsabilitat i autonomia a la feina fa una mica de respecte, i més en un moment en que només es sent parlar de crisi i atur i retallades de pressupostos i històries d'aquestes. No obstant, i crec que parlo per tothom, quantes vegades en els projectes que fem a l'escola, acabàvem amb la sensació agredolça de saber que els projectes eren un fi en si mateixos i que no es materialitzarien? I això sí que canviarà. El poder veure i tocar allò que dissenyarem fa una il·lusió tremenda, i aquí sí, parlar de realisme, responsabilitat i autonomia agafa tot un nou sentit. Crec que és precisament aquest nou sentit el que mereix ser celebrat avui. Per cadascú de nosaltres, el projecte deixarà finalment de ser l'objectiu i passarà a ser una eina per adreçar reptes reals o surrealistes, i el Disseny passarà a ser un agent de transformació del món físic i social, i de creació de productes, espais i eines gràfiques que millorin la realitat present.

El punt de realisme vindrà per la banda de la possibilitat de portar les idees a terme. No obstant, podrem sempre intentar superar el realisme i proposar noves formes de pensar i estar en el món, ficant el cap més enllà de la realitat i oblidant tot allò que sabem per tal de plantejar nous camins. Podrem agafar aquest punt de realisme i ficar-lo en un calaix, perquè ens porti endavant l'idealisme i la utopia, les anades d'olla i un pensament realment alternatiu. Quantes vegades també, en els nostres projectes a Eina, pensàvem que podríem fer el que volguéssim sota la lògica de la llibertat acadèmica i l'absència d'un pressupost i d'un encàrrec real? Tot això era cert, però la llibertat acadèmica és un eufemisme comparada amb la llibertat creativa que ara arriba. Ara sí, podrem fer i ser el que realment vulguem.

Martí Guixé es va definir, ja fa uns anys, com a ex-dissenyador, considerant que el disseny és massa conservador pel que fa als límits del seu camp d'intervenció i mètodes de treball, la veneració del fet projectual, dels procediments, dels referents i, sobretot, per la seva obsessió amb les formes i els materials. Guixé considera que aquesta obsessió condiciona la pròpia raó d'ésser del Disseny, és a dir, observar e entendre la contemporaneïtat, els comportaments, les mancances i els problemes, i proposar solucions funcionals. Concep els seus dissenys com a algorismes oberts, o conjunts incomplets d'instruccions que no només permeten, sinó que obliguen a l'usuari a fer-los servir a la seva particular manera, adoptant un paper actiu i crític en acabar el procés de disseny en el moment de l'ús. A més, desenvolupa aquests sistemes d'interacció basat en la lògica del consum intel·ligent i racional, l'economia material i l'ecologia, i sempre amb un sentit d'humor extraordinari i molt atractiu. D'aquesta forma, Guixé en realitat no dimiteix del seu paper com a dissenyador, sinó que proposa una forma de dissenyar molt més respectuosa amb la intel·ligència i la llibertat d'acció de l'usuari, tot generant un nou tipus de relació entre l'usuari i el disseny, amb una actitud més crítica amb el món que l'envolta.

Si la crisi i l'atur ens poden espantar una mica, sabem bé que no duraran per sempre ni han de ser l'excusa per l'immobilisme i la resignació. Això sí, el model econòmic i productiu que ens ha portat a la crisi – i a altres crisis, com la del canvi climàtic global – és motiu d'una major preocupació, i nosaltres, com a dissenyadors hi podrem ser còmplices o proposar noves avantguardes, amb compromís social i cultural, i innovació formal i funcional. Dit d'una

altra forma, podrem fer d'aquesta crisi la nostra oportunitat. Sigui com sigui, pot no haver treball, però sempre hi haurà feina a fer pels cervells independents!

Aquest any, Eina ha estrenat un nou pla d'estudis que conduirà per primera vegada al Grau de Disseny, el que, entre altres coses, permetrà ampliar els estudis i la recerca en el camp del Disseny. Tot i que s'haurien de buscar les formes per que els Graduats Superiors en Disseny no sortim desfavorits per una jerarquització de títols acadèmics que no es correspon directament amb una diferència de qualitat de l'ensenyament rebut, també nosaltres podrem fer ús de l'autonomia que hem desenvolupat per buscar sempre el perfeccionament professional i personal. Donarem la benvinguda amb molta il·lusió a noves oportunitats d'estudis avançats en les diferents branques del disseny i d'altres afins, tant a Eina, com a altres centres de la Universitat Autònoma i a altres institucions per tal d'avançar en allò que ja sabem i fem, i conèixer altres formes de fer, pensar i treballar.

Dit això, també és ben cert que hem rebut, i estic segur de que puc parlar en plural, un ensenyament excel·lent a Eina. La dimensió de l'escola, la proximitat i la qualitat humana de tot el personal i els professors d'Eina, i el seu mèrit intel·lectual, professional i pedagògic, han fet d'aquesta experiència un viatge extraordinari. I ara, que ja som al marge de qualsevol sospita de voler fer-vos la pilota, crec que és el moment de donar-vos les més sinceres gràcies i prestar-vos el degut homenatge.

Tot això, si ho hem d'agrair a l'escola, ho hem d'agrair sobretot als que han fet possible que passéssim per aquesta experiència

i ens han donat el seu vot de confiança i el seu recolzament permanent a tots els nivells. Quan deia al començament que la graduació no té per que representar un abans i un després tan marcats, crec que més d'un pare i una mare aquí presents deuen haver pensat "¡Anda que no!". Però creieu-me que quan més passi el temps, més agraïts us estarem.

En aquests anys a l'escola, crec també que ens ho hem passat molt bé i que hem fet bons amics, amb qui hem après tant o més que amb els millors mestres. A tots els amics i amigues, novios i novies, fins i tot alguns marits i dones i fills, gràcies per ser-hi sempre i ajudar-nos a arribar aquí. La vostra presència i la forma com heu fet part del nostre recorregut acadèmic i sobretot personal, es veuen també reflectides en la

forma com dissenyem i són part de cada projecte que fem.

Per acabar, torno a agafar la idea del Martí Guixé. Crec que avui, que ens graduem, podem deixar a banda el que diu el diploma i començar una generació sencera d'ex-dissenyadors.

Moltes gràcies."

